

Český
týdeník

Založen
roku 1968

Naše rodina

45

Vychází 8. 11. 2011

Cena 29 Kč
Pro předplatitele 26 Kč

PRO PŘEDPLATITELE: KAŽDÝ TÝDEN JAKO PŘÍLOHA = **TVpohoda** = **ZDARMA!**

PANDY A KOALY
jsme potkali
v zoo ve Vídni

ANTIBIOTIKA
ANO - nebo
raději NE?

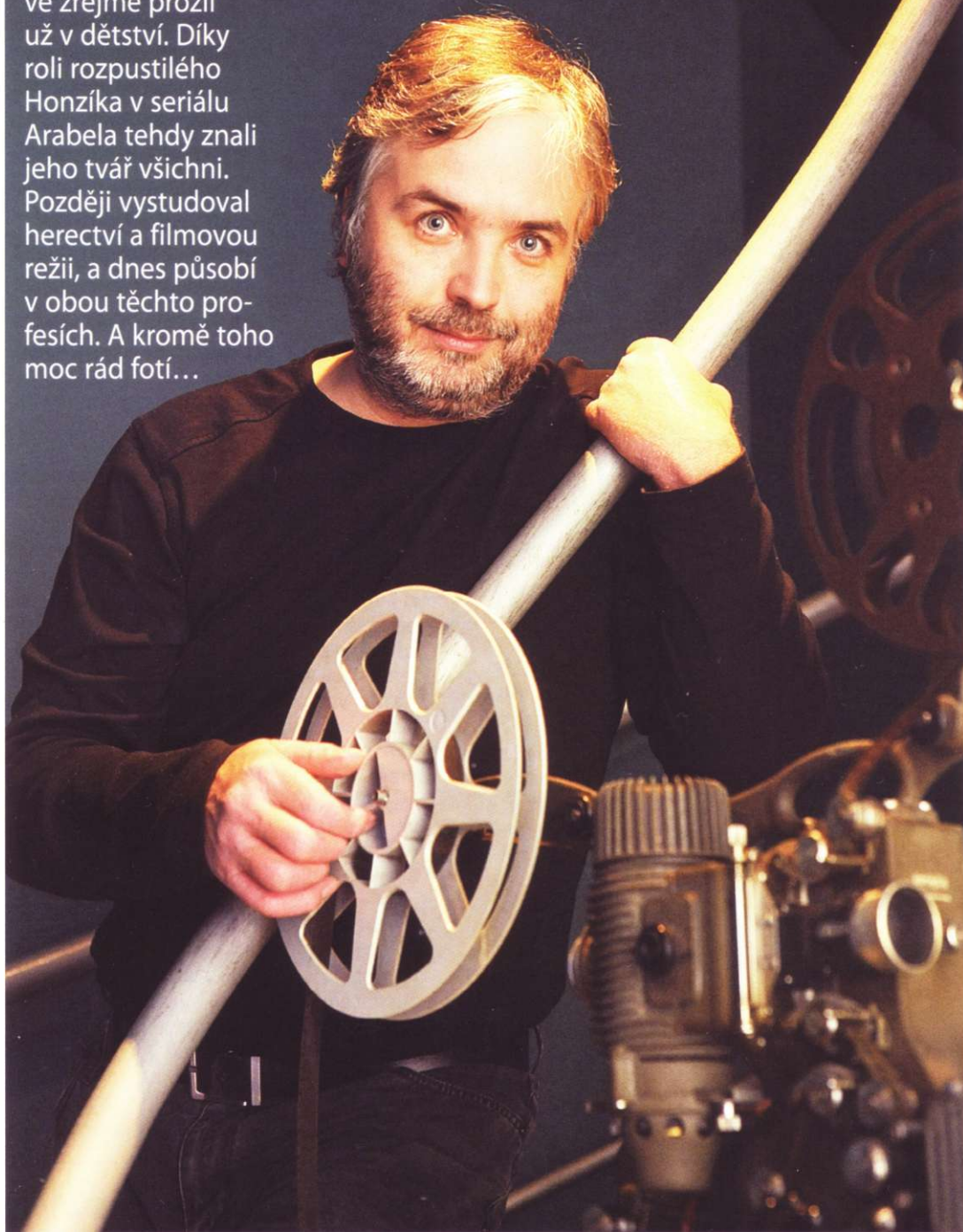
JIŘÍ WINTER
alias Neprakta:
život kreslíře

Herec a režisér
ONDŘEJ KEPKA
vyrostl jako divadelní dítě

Dobu své největší slávy si syn herečky Gabriely Vránové zřejmě prožil už v dětství. Díky roli rozpustilého Honzíka v seriálu Arabela tehdy znali jeho tvář všichni. Později vystudoval herectví a filmovou režii, a dnes působí v obou těchto profesích. A kromě toho moc rád fotí...

Nejen před kamerou, ale už i za kamerou se Ondřej Kepka cítí dobře

ONDŘEJ KEPKA: Nejsem typ do seriálu...

Pamatujete si, co jste poprvé viděl v divadle? Brala vás maminka do herecké šatny?

Vzpomínám si, že jsem byl v roce 1976 na derniéře Nory, ve které hrála moje maminka. Bylo to na mě hrozně dlouhé a samozřejmě jsem tomu vůbec nero-

zuměl, vždyť mi bylo šest let! Ale v divadle jsem pochopitelně byl s maminkou už dřív. Ona byla totiž kvůli mně mimo jeviště snad jenom dva měsíce, takže můžu říct, že jsem se v divadle téměř narodil! Naštěstí jsem měl obě babičky, které hodně pomáhaly. Ale i tak jsem jednu dobu znal

veškerý repertoár Vinohradského divadla...

A kdy jste začal sám hrát?

V šesti letech jsem se objevil v televizní inscenaci Tetinka. Byla to pro mě velká zkušenost - dobře si na to pamatuju, hlavně na paní Fabiánovou, která se

Záhorského.

Máte spočítáno, v kolika rolich jste v dětství účinkoval?

Všechno spočítané nemám, v rozhlase nebo v dabingu toho byly stovky, namátkou jsem třeba namlouval mnohadílný seriál Jelínek. Film byl ke mně trochu skoupý - dnes zpětně závidím Michalu Dlouhému, který byl filmové dítě, zatímco já jsem byl pečený vařený v televizi, ale plátno mě mijelo! V televizi toho ale byla spousta - třeba s paní Medřickou televizní film Všichni na jednoho, a nebo jsem hrál chlapce se zohavenou tvář v inscenaci Maska. Ale tyhle věci dost prošuměly televizí, zatímco filmy si lidé pamatují... A pokud jde o ten počet - za těch asi dvanact let mezi šesti až osmnácti roky, kdy jsem byl neaktivnější, to odhaduji na 50 nebo 60 titulů, plus k tomu asi 40 pořadů typu Na co si dneska hrajeme?, tedy něco jako je dnes Kouzelná školka. A v rádiu, tam jsem jako člen Dismanova souboru byl obden.

Chodíval jste tenkrát na konkurzy?

Pokud jsem v dětství dělal konkurz, vždycky to pro mě dopadlo špatně! To bylo skoro pravidlo. Takhle mi třeba utekli Zlatí úhoři. Jediný konkurz, který mi vyšel, byla Arabela. Když mě nějaký režisér obsadil, bylo to pokaždé rovnou. Asi nejsem konkurzní typ... Doteď konkurzy nesháním, a pokud to není nezbytně nutné, tak je pro své filmy neorganizuju. Raději vsadím na někoho, koho znám, a vím, co od něj mohu čekat.

Pamatujete si konkurz na Arabelu?

Když jsem tam přišel, mohlo nás tam být dvacet třicet - kluci

lezli kolem křesel. Tam jsem se seznámil s Veronikou Týblovou, která pak hrála Mařenku. A kupodivu si mě pan režisér Václav Vorlíček prověřil i jako dospělého před dvojkou Arabely, kde mi pak byla partnerkou spolužačka z DAMU Hanka Ševčíková.

Stýkali jste se s „Mařenkou“ čili Veronikou i později?

S Veronikou jsme asi do patnácti nebo šestnácti jezdili na různé besedy po republice, ale pak jsme na sebe ztratili kontakt. Ona už navíc krátce po Arabele přestala hrát. Možná ji to ale potom mrzelo... Teď zažila trochu návrat - loni na Zlínském

festivalu jsme spolu moderovali závěrečný večer v přímém přenosu. Veronika to zvládla bravurně, bylo vidět, že ji to baví. Pak jsme dělali i rozhovory a vznikly fotky, kde jsme byli všichni tři, i s Hankou - tedy Honzík a dvě Mařenky!

▶ **Poznávali vás lidé v době Arabely na ulici?**

Absolutně! To byla popularita na úrovni Karla Gotta! Točilo se dva roky, mezi lety 1978-1980, a mně bylo mezi osmi a deseti lety. Tehdy běžel v televizi náraz jen jeden seriál, maximálně dva, a diváky to strašně zasáhlo. Takže tu velkou popularitu jsem si zažil, pak i její opadnutí, opět vzvednutí v době reprízy - jsem tedy vycvičený, takže už si z toho nic nedělám. Kdybych dnes dostal velkou roli v nějakém seriálu, už by mě to nezměnilo, protože jsem si tím vším prošel. Zažil jsem i to opadnutí. Jsem v tom vytrénovaný taky od mámy.

▶ **Naučil jste se tehdy něco? Odkoukal jste třeba něco od starších herců?**

Spoustu věcí, to by bylo na samostatný rozhovor! V „jedničce“ to bylo setkání s velkými herci, první přičichnutí k herecké profesi, u „dvojky“ už jsem byl jako plnooprávný „kolega“ Sováka, Brodského... Měl jsem možnost je pozorovat zblízka. Režisér Vorlíček a kameraman Širotek mi navíc ukazovali, jak se točí triky pro Arabelu klasickou trikovou technikou, tam snad byly použity úplně všechny. Počítače navíc tehdy ještě nebyly. Dělo se to na pláči, žádné studio - Jirka Lábus třeba letěl na šňůrách na jeřábu, a ty se pak vymazaly! Viděl jsem, jak pracuje štáb, jak funguje produkce... A natočil jsem tam také reportáž, která byla jedním z důvodů, proč jsem pak šel ke zkouškám na FAMU na režii.

▶ **Byla s těmi triky spojena i nějaká zábavná historka?**

Měl jsem tam kouzelnou láhev, ze které vyběhli malí džinoví, kteří nám měli strašně rychle postavit loď. My jsme měli působit normálně, ale oni být zrychlení. Takže jsme děla-

li zpomalené pohyby, pomalu mluvili, zatímco oni se hýbali, jak nejrychleji mohli. A pak se to zrychlilo, takže se zdálo, že my se hýbeme normálně, a oni mimořádně rychle...

▶ **Vystudoval jste herectví, ale pak jste se rozhodl dát se i na režii...**

Vždycky jsem chtěl být herec. A herectví jsem nikdy neopustil! Pravda, že začátku na DÁMU jsem už neměl to dětské charisma, byl jsem dospělý, a nic moc jsem nepředváděl. Velký zlom přišel, když mě začali učit Boris Rösner a Jana Hlaváčová, a pak se mi na té škole začalo dařit. Takže některé lidi překvapilo, když jsem se rozhodl jít na režii.

▶ **Co vás tedy vedlo k tomu, že jste se postavil na druhou stranu kamery?**

Prvním impulzem byla reportáž z vodáckého kurzu na Vltavě, kterou jsem natočil, druhým reportáž z Arabely. Třetí spočíval v tom, že herectví jsem vždycky považoval za samozřejmost,

Orerziijsemalemuselusilovati improvizovat. Na druhou stranu jsem pochopil, že bych nechtěl, aby tohle byl můj denní chleba. Přece jen na to nejsem ideální typ.

bylo to něco nedostupného. Herecká práce mě také úplně nenaplňovala, hercovy možnosti jsou omezené, nelíbila se mi představa, že budu veden třeba nějakými šílenými režiséry... Herectví jsem přitom nikdy opustit nechtěl. Na rozdíl od spolužáka Jirky Stracha, který vždycky říkal, že hrát nechce, že chce režirovat. Napoprvé jsem se ale na FAMU nedostal, a to byl předsedou komise Vorlíček! Vyšlo to až napodruhé.

▶ **Máte nějaké režisérské vzory?**

To je celá italská kinematografie, hlavně Federico Fellini. Mám sice rád realisticko-psychologická dramata, rád si ale hraju i se světem fantazie, snu, přání a s různými časovými rovinami - tak jako právě Fellini. U nás je můj vzor Karel Kachyňa, a také můj učitel Dušan Klein, který je myslím trochu nedocenený jako velký režisér.

▶ **Točíte hrané filmy i dokumenty. V čem vidíte největší rozdíl?**

S hraným filmem mám na počet kusů méně zkušeností, ale myslím si, že je to obecně těžší, protože vytváříte novou realitu, umělý svět. Dokumentů jsem natočil dost, i když mě za dokumentaristu nepovažují. Hraných věcí mám na kontě tuším deset, dokumentů několik desítek. Ona

ta režie nejde zase tak rychle jako herectví!

▶ **Netoužíte natočit celovečerní film pro kina?**

Toužím. A je to taková moje bolístka, že se to zatím nepovedlo. Když byla látka, nebyl producent, a naopak. Považují to trochu za své selhání. Když vidím - se vši úctou k mým výborným kolegům - kdo všechno se pouští do režirování, tak si říkám, že je hodně trapné, že jsem ještě nenatočil nic do kin. I když si zároveň říkám, že než natočit takový film, jaké někdy vznikají, tak je snad lepší nenatočit nic...

▶ **Točil jste i nekonečný seriál Ulice. Je pravda, že jeho natáčení je uspěchané, že není možnost něco zkoušet víckrát, pracovat na tom?**

To je pravda, ale to je dané žánrem, a každý, kdo do toho jde, s tím musí počítat. Pokud má běžet pětkrát týdně jeden díl, tak to nelze dělat jinak. Ale hodně mi těch čtyřicet dílů dalo, naučil jsem se rychlosti, schopnosti improvizovat. Na druhou stranu jsem pochopil, že bych nechtěl, aby tohle byl můj denní chleba. Přece jen na to nejsem ideální typ.

▶ **Natočil jste také řadu dokumentů o různých osobnostech...**

Točil jsem je velice rád. Velkým zážitkem bylo setkání s Radovanem Lukavským, rozjedový díl posléze vzniklého seriálu Neobyčejné životy. Pan profesor Lukavský mě učil na obou školách - nejdřív jsem z něj měl vítr, pak jsme si k sobě našli cestu, a skončilo to velmi silným přátelským poutem, které je, myslím, v tom dokumentu vidět. Ono to tak bylo i pojaté, že jeho žák jede za ním na chalupu a vyprávíme si o tom spolu.

▶ **S vaší maminkou byste nechtěl někdy točit?**

My už jsme spolu točili! Hrál v několika mých věcech, například v inscenaci Bekyně mniška. Ale když jsme na pláči, tak nefungujeme jako matka a syn, ale jako kolegové...

▶ **Často si sám píšete scénáře. Máte na to dost času?**

Nemám na to čas, ale můj velký problém je, že nemám scénáristu. Myslím, že kdybych ho sehnal, tak už bych dávno měl za sebou celovečerní film, protože bych mu dodal spoustu impulzů a námětů, a on by pak v době, kdy

Mezi portréty slavných herců se cítí dobře
— o Eduardu Kohoutovi například natočil dokument

sháním sponzory, mohl ten scénář napsat! Za celou dobu studii jsem bohužel nenašel spřízněnou duši, abych vytvořil tandem typu Hřebejk - Jarchovský. Scenáristů, co to mají napsáno na vizitkách, je hodně, ale ten vyšší průměr chybí, i v dalších profesích. Ona jim doba moc nepomáhá, ta fandí spíše průměrným, kteří se ale dokážou orientovat. Mimořádný talent, co nemá tolik kontakty a neumí tolik komunikovat, to má horší. Nikdo mu nepomůže, nikdo nehledá talenty... To není pláč, ale konstatování.

Pracujete také pro rozhlas?

Nedávno jsem režíroval seriál Hřichy pro posluchače rozhlasu, kde jsem se také obsadil do role policajta. Mělo to osm dílů, běželo to od ledna do dubna. Režirovat sám sebe bylo hrozné, já to nedělám rád, ale tohle byl trochu takový protest - štvě mě, že rádio na mě trochu zapomnělo jako na herce, tak jsem chtěl sám sobě dokázat, že to ještě umím, že na to mám.

Myslíte, že se dnes dostatečně ví o tom, že stále vznikají rozhlasové hry?

Neví se o tom, ale těžko někoho přesvědčovat, že propagace těchto děl by měla být větší. I řada kulturních lidí nevnímá rádio jako prostředek k nějakým dramatickým dílům, jen jako zdroj hudby a zpravodajství. Na druhou stranu se podle průzkumů vrací mluvené slovo do aut. Já sám jsem toho příkladem. Na cestě do Chorvatska jsem si dal pět a půl hodiny Zločinu a tres-tu!

Kromě toho jste také moderoval v televizi pořad o fotografování.

To byl jediný projekt, kterému se podařilo, aspoň na čas, triumfnout svou popularitou mou roli z Arabely - šlo o televizní sérii Ondřejova filmová škola, kterou režíruju, moderuju i k ní píšu scénáře. Má 33 dílů, byla už šestkrát reprízována - a teď právě vychází na DVD. Radím tam, jak fotografovat - a není to určené pro odborníky, ale pro běžné uživatele. Poprvé už mi lidé, když mě potkali, neříkali Honzík z Arabely, ale brali mě jako moderátora tohoto programu, a dokonce chtěli, abych jim pomohl s focením.

Jak jste se dostal k fotografování?

To je obrovská rodinná tradice. Může za to ze třetiny máma,

ze dvou třetin táta. V dětství mi dal starý foťák po dědečkovi a šli jsme po Krkonoších. To mě dostalo! Je to pro mě obrovský koníček, který se prolíná s prací, a občas fotím i profesionálně, třeba pro divadla. Je to pro mě radost, ne práce, jako natáčení filmů! Nejlíp relaxuju, když si vezmu foťák do batohu a jdu sám někam do hor. Někdy chodím pochopitelně i s přítelkyní, ale to tolik fotit nemůžu. Těžko můžu přece hodinu někde stát a měnit si objektivy, že...

Režirujete i v divadle. Asi to bude hodně velký rozdíl?

Velký. Líbí se mi to, je to příjemná změna, ale rozhodně nemám ambice stát se divadelním režisérem. Můžu tam využít to, v čem si myslím, že jsem dobrý, a to je práce s hercem - ale zase mi tam chybí to obrazové vidění, které nemůžu v divadle uplatnit, takže si občas připadám bezradný. Obdivuji divadelní režiséry, mají to těžší, navíc to je - pro mě nepochopitelně - špatně finančně ohodnocené.

Chystáte teď něco v divadle či v televizi?

Budu dělat s Míšou Dolinovou, Ivou Hüttnerovou a Davidem Suchařípou představení Domácí štěstí - napsal to Jiří Just, hraje se v divadle U Valšů a hodně na zájezdech. Je to jednoduchá komediální aktovka - do života dvojice přijde paní objednaná na uklízení a změní jim život. Čeká mě práce pro televizi Barrandov, bude to seriál pro děti na různá ekologická témata, dokumentárně hraný pořad jménem Kiwi junior - s dětskými moderátory a různými vstupy. Dotočil jsem dokument o Janovi Přeučilovi do cyklu Neobyčejné životy, stejně tak portrét Gustava Oplustila, a také Příběhy slavných - Eduard Kohout, který na konci října běžel v televizi.

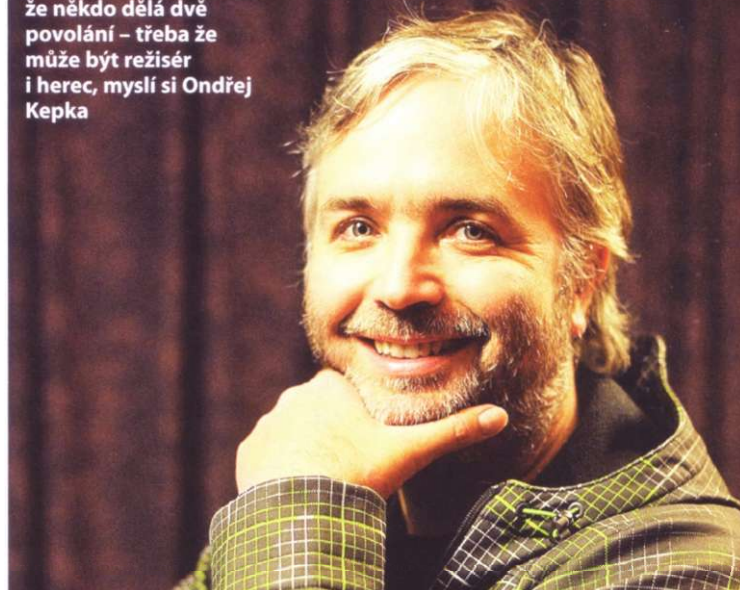
Jak se natáčí o někom, kdo už tak dlouho nežije?

Je to zajímavé, on zemřel před mnoha lety a už v té době dlouho nehrál, neměl rodinu ani příbuzné - a ti osmdesátiletí, se kterými mluvím, si ho pamatují jako starého pána, který už hrál velmi málo. Nahrané jsou jen ty pozdější věci, z jeho nejslavnějších představení z 20. let těžko sháníte i fotky!

Objevíte se v něčem jako herec?

Hraju teď ve filmu Bastardi II režiséra Tomáše Magnuska uči-

Češi prý těžko chápou, že někdo dělá dvě povolání - třeba že může být režisér i herec, myslí si Ondřej Kepka

ONDŘEJ KEPKA

Narodil se v Praze 28. září 1969. Jeho matkou je herečka Gabriela Vránová, otcem středoškolský profesor matematiky Jiří Kepka. Herec Jaroslav Kepka je jeho strýcem. Odmalička se objevoval v televizních inscenacích a seriálech, z nichž mu zdaleka největší popularitu přinesl malý Honzík v seriálu Arabela. O více než deset let později si jako vysokoškolák zahrál i v pokračování Arabela se vrací.

Vystudoval gymnázium, potom herectví na DAMU a také filmovou režii na FAMU. Jako režisér je podepsán pod řadou dokumentárních i hraných pořadů. Podílel se například na sérii Osudy hvězd, natočil inscenace Stará láska nerezaví, Spirála nenávisti, Bekyně mniška, pohádky Začarovaná láska a Poslední kouzlo, vyzkoušel si i režii seriálu Ulice. Vedle režie se příležitostně věnuje i hraní. Má za sebou také desítky dabingových a rozhlasových rolí. V české televizi moderoval pořad pro fotografy Ondřejova filmová škola, na kterém se podílel i scenáristicky - podobně jako na řadě svých dalších snímků. Ondřej Kepka je svobodný, žije s přítelkyní Alenkou Matušovou.

tele Tháma, a myslím, že síla toho filmu je v tom, že se tu řeší problémová mládež, že se ukazuje se, jaká doopravdy je.

V nedávné době jste se stal patronem nadace Divoké husy. Čím se zabývájí a co vás na nich zaujalo?

Oni mě oslovili, a já jim velice rád budu pomáhat. Nadace

Divoké husy rozděljuje peníze dalším neziskovým organizacím, humanitárním či zdravotnickým, je vlastně prostředníkem mezi nimi a lidmi, kteří chtějí na něco přispět. Patronkou je moje dobrá kamarádka Simona Postlerová, a taky Michaela Dolinová, se kterou teď zkouším divadelní hru.

Martina Oplatková

Foto Miroslav Martinovský